

УПРАВНИ СУД СРБИЈЕ
Немањина бр. 9
11000 Београд

ТУЖИЛАЦ: Симић Митар, ул. Рудничка 19 / 3, 34000 Крагујевац.

ТУЖЕНИ: Републички фонд за пензијско и инвалидско осигурање – Дирекција фонда, ул. др Александра Костића бр. 9, Београд.

Т У Ж Б А

**Ради поништења Решења Републичког фонда за пензијско и инвалидско осигурање –
Дирекција фонда, Београд, број 01-02/182.6.4-6759/13 од 20. 05. 2013. године**
(у два примерка, са прилозима)

Решењем туженог број 01-02/182.6.4-6759/13 од 20. 05. 2013. године, које ми је достављено 03. 06. 2013. године, одбијена је, као неоснована, моја жалба на Решење Републичког фонда за пензијско и инвалидско осигурање - Филијала Крагујевац број 182.1.5-8/2013 од 18. 02. 2013. године, којим је одбијен мој захтев за ванредно усклађивање (повећање) пензије за 11,06 % од 01. 01. 2008. године.

Као разлог одбијања жалбе тужени, као и првостепени орган, наводи одређене законске прописе, утврђује да је првостепени орган правилно одбио захтев за усклађивање пензије за 11,06 %, почев од 01. 01. 2008. године и тиме се практично позива на навод првостепеног органа да корисници војних пензија немају право на ово усклађивање с обзиром да у 2007. години нису били у систему ПИО у Републици Србији, већ су чинили посебан фонд и друге разлоге наведене у образложењу ожалбеног решења првостепеног органа. Поред тога, тужени у образложењу свог горе наведеног решења истиче:

„ ... да је просечна пензија корисника војних пензија у 2007. години износила 26.425 динара и да је била на нивоу 95,20 % од просечне зараде осигураника запослених без пореза и доприноса.

Из наведеног произилази, да су просечне војне пензије исплаћене у 2007. години веће од 60 % од износа просечне зараде без пореза и доприноса у 2007. години у Републици Србији, па корисници војних пензија не испуњавају услове за ванредно усклађивање пензија, ... “

Напред наведеним решењем туженог је погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање и повређено - погрешно примењено материјално право, а из следећих разлога:

Одредбама члана 261. Закона о Војсци Југославије („Службени лист СРЈ“, бр. 43/94, 28/96, 44/99, 74/99, 3/02 и 37/02 и „Службени лист СЦГ“, бр. 7/05 и 44/05) било је одређено да се пензије усклађују у односу на плате професионалних војника и да прописе о усклађивању пензија на основу овог члана доноси савезни министар за одбрану. Наведене

законске одредбе престале су да важе на основу одредбе члана 197. став 2. Закона о Војсци Србије, који је ступио на снагу 01. јануара 2008. године.

Одредбама члана 5. Уредбе о начину остваривања и престанку права из пензијског и инвалидског осигурања војних осигураника ("Службени лист СРЈ", бр. 36/94 и 42/02) било је прописано да се пензије и друга примања војних осигураника усклађују по службеној дужности, као и да ће се појединачна решења о усклађивању пензија и других примања војних осигураника издавати на захтев војних осигураника.

Одредбом члана 193. став 1. Закона о Војсци Србије („Службени гласник РС“, бр. 116/07, 88/09 и 101/10) који је ступио на снагу 01. јануара 2008. године, прописано је да се усклађивање износа пензија војних осигураника остварених до дана ступања на снагу овог закона, као и пензија остварених по ступању овог закона на снагу, врши по динамици и на начин утврђен законом којим се уређује пензијско и инвалидско осигурање.

Одредбом члана 21. став 1. Закона о изменама и допунама Закона о пензијском и инвалидском осигурању („Службени гласник РС“, број 85/05) измењен је члан 80. Закона о пензијском и инвалидском осигурању, којим је уређен начин усклађивања пензија, па је одређено да се пензије од 01. априла и 01. октобра текуће године усклађује, на основу статистичких података, са кретањем трошкова живота на територији Републике у претходних шест месеци.

Одредбама члана 73. наведеног Закона о изменама и допунама Закона о пензијском и инвалидском осигурању предвиђено је да се за 2006, 2007, и 2008. годину пензије, изузетно од члана 21. тог закона, усклађују са процентом раста трошкова живота и процентом раста, односно пада зараде. Сагласно одредби члана 75. став 1. истог закона, уколико просечан износ пензије корисника у осигурању запослених исплаћене за претходну годину износи мање од 60 % од износа просечне зараде без пореза и доприноса запослених на територији Републике у претходној години, пензије ће се ванредно ускладити од 01. јануара текуће године, за проценат којим се обезбеђује да се износ просечне пензије за претходну годину корисника у осигурању запослених доведе на ниво од 60 % просечне зараде без пореза и доприноса исплаћених у претходној години. Према ставу 2. тог члана закона, ово ванредно усклађивање може се примењивати најдуже три године од дана почетка примене овог закона.

Решењем Републичког фонда за пензијско и инвалидско осигурање 01 број 181-431/08 од 25. јануара 2008. године („Службени гласник РС“, број 20/08 од 19. 02. 2008. године) извршено је ванредно усклађивање пензија, вредности општег бода и новчаних накнада од јануара 2008. године и одређено, поред осталог, да се пензије усклађују за 11,06 %, а да ће се исплата усклађене пензије и новчаних накнада по овом решењу вршити од 01. јануара 2008. године.

1. Не може се прихватити становиште туженог да не постоји правни основ по коме тужилац може тражити ванредно усклађивање пензије од 01. јануара 2008. године.

Ступањем на снагу Закона о Војсци Србије 01. јануара 2008. године престало је усклађивање висине пензије војних осигураника применом члана 261. Закона о Војсци Југославије, и прешло се на нови начин усклађивања прописан чланом 193. став 1. Закона о Војсци Србије. Пензије војних осигураника се од 01. јануара 2008. године усклађују по динамици и на начин утврђен законом којим се уређује пензијско и инвалидско осигурање, те је Закон о пензијском и инвалидском осигурању једини општи акт на основу кога се

војним осигураницима могу вршити усклађивања пензије, па и предметно ванредно усклађивање од 11,06 %.

Како је одредбама члана 73. Закона о изменама и допунама Закона о пензијском и инвалидском осигурању, изузетно од члана 21. тог Закона, предвиђено ванредно усклађивање пензија за 2006, 2007. и 2008. годину, од 01. јануара текуће године, под условима, на начин и у висини прописаној чланом 75. става 1. истог Закона, Републички фонд за пензијско и инвалидско осигурање, својим Решењем 01 бр. 181-431/08 од 25. 01. 2008. године, а након ступања на снагу Закона о Војсци Србије, тачком 1. наведеног Решења прописао је да се ванредно усклађују пензије, вредност општег бода, новчане накнаде за телесно оштећење, помоћ и негу за 11,06 % од 01. јануара 2008. године. Стога је Фонд за социјално осигурање војних осигураника (сада РФ ПИО – Филијала Крагујевац) сагласно одредбама члана 193. Закона о Војсци Србије и одредбама члана 5. Уредбе о начину остваривања и престанку права из пензијског и инвалидског осигурања војних осигураника (сада регулисано одредбом члана 49. став 1. Статута РФ ПИО), којима је прописано да се пензије и друга примања војних осигураника усклађују по службеној дужности, био у обавези да тужиоцу, пензију усклади и повећа за 11,06 %, а тачком 7. горе наведеног Решења био обавезан да тужиоцу изврши исплату новог усклађеног износа пензије почев од 01. јануара 2008. године.

Такође, из текста Решења РФ ПИО о ванредном повећању пензија за 11,06 % се може недвосмислено закључити да се оно односи на пензије, и да се при томе не искључују пензије које остварују осигураници Фонда СОВО, па је самим тим јасно да се оно односи на сва лица која су остварила право на пензију.

Тужилац сматра да се положај војних пензионера не може разликовати од положаја осталих пензионера, кад је реч о усклађивању пензија и да ванредно усклађивање пензија зависи од висине просечне пензије у Републици Србији, а не од висине пензије одређене категорије пензионера, те да је свим корисницима војних пензија износ пензије морао бити увећан за 11,06 % почев од 01. јануара 2008. године.

Самим тим, услови за усклађивање пензије односно утврђивање нове висине пензије тужиоца, стекли су се ступањем на снагу одредбе члана 193. Закона о Војсци Србије, односно доношењем и ступањем на снагу Решења Републичког фонда ПИО о ванредном усклађивању пензија за 11,06 %, почев од 01. јануара 2008. године.

Имајући у виду законске и подзаконске одредбе којима је регулисано право на усклађивање пензија корисницима војне пензије као и неспорно утврђене чињенице да је Решење Републичког фонда ПИО о ванредном усклађивању пензија за 11,06 % почев од 01. 01. 2008. године акт општег карактера и да се односи на све кориснике пензија, евидентно је да тим Решењем нису искључене - изузете из усклађивања пензије војних осигураника, па самим тим ни пензија тужиоца.

Акт о усклађивању пензија, који доноси надлежни орган организације у којој се остварују права из пензијског осигурања (за тужиоца: раније Фонд СОВО, сада РФ ПИО – Филијала Крагујевац), по својој природи није општи акт, већ акт техничко-спроведбеног карактера донет у поступку извршавања законом утврђених обавеза Фонда. Њиме се не уређују права и обавезе осигураника, већ се, сагласно начину и методу утврђеном законом, одређују конкретни проценти усклађивања пензија, на основу званичних статистичких података.

Тужени у свом Решењу број 01-02/182.6.4-6759/13 од 20. 05. 2013. године не спори неколико битних чињеница и то:

- Да се тужилац налази у систему ПИО од 01. 01. 2008. године,
- Да је Решењем Фонда за пензијско и инвалидско осигурање 01 број 181-431/08 од 25. 01. 2008. године ванредно усклађена пензија за 11,06 % почев од 01. 01. 2008. године,
- Да је Закон о Војсци Србије ступио на снагу 01. 01. 2008. године и да је у члану 193. став 1. Закона прописано да се усклађивање износа пензија војних осигураника остварених до дана ступања на снагу овог закона, као и пензија остварених по ступању овог Закона на снагу, врши по динамици и на начин утврђен Законом којим се уређује пензијско и инвалидско осигурање.

Из ове три логичке и правне премисе следи једини могући закључак да се тужилац од 01. 01. 2008. године налазио у систему ПИО и да се и на њега односило Решење о ванредном усклађивању пензија. Овај закључак представља полазиште или темељ ове тужбе и тај темељ у основи учвршћује и РФ ПИО – Филијала Крагујевац који у Решењу број 182.1.5-8/2013 од 18. 02. 2013. године наводи да је у току 2008. године тужиоцу вршено редовно усклађивање пензије и то 01. 04. 2008. године за 6,97 % и 01. 10. 2008. године за 14,13 %. Из овога заправо следи да тужени не негира да је тужилац имао право на усклађивање пензије (редовно и ванредно) у априлу и октобру 2008. године, али тврди да то право није имао исте године од 01. 01. иако признаје да се и тог датума налазио у систему ПИО. Овакви наводи су једноставно речено неодрживи и самим тим и неосновани.

На основу свега наведеног, не може се прихватити становиште туженог да не постоји правни основ по коме тужилац може тражити ванредно усклађивање пензије од 01. јануара 2008. године. Тужилац истиче да је Фонд за социјално осигурање војних осигураника (сада РФ ПИО - Филијала Крагујевац) био дужан да по службеној дужности тужиоцу повећа пензију за 11,06 % и изврши исплату новог износа пензије почев од 01. јануара 2008. године, без доношења појединачног управног решења и без захтева тужиоца, као што је то учинио када је редовно ускладио и повећао пензије за 6,97 % почев од 01. априла 2008. године и приликом још шест наредних усклађивања пензија у периоду од 2008. године до сада.

2. Не може се прихватити ни становиште туженог да се ванредно усклађивање пензије не односи на кориснике војних пензија и да не постоји правни основ по коме тужилац може тражити ванредно усклађивање пензије од 01. јануара 2008. године јер су војне пензије у 2007. години усклађене сагласно Закону о ВЈ, два пута.

Ово стога што се пензије војних осигураника од 01. јануара 2008. године усклађују по динамици и на начин утврђен законом којим се уређује пензијско и инвалидско осигурање, како је то прописано чланом 193. став 1. Закона о Војсци Србије.

Одредбама члана 73. Закона о изменама и допунама Закона о пензијском и инвалидском осигурању, изузетно од члана 21. тог закона, предвиђено је ванредно усклађивање пензија за 2006, 2007. и 2008. годину, од 01. јануара текуће године, под условима, на начин и у висини прописаној чланом 75. став 1. истог закона. Стога је Републички фонд за пензијско и инвалидско осигурање донео решење којим је извршено ванредно усклађивање пензија у 2008. години.

Према ставу туженог, војне пензије су биле усклађене редовно у току 2007. године, а за ванредно усклађивање, нема основа и потребе, јер се домашај одредби Закона о Војсци Србије, по том схватању не односи на ванредно усклађивање пензија војних осигураника. Овакав став туженог није правилан и законит, због чега је решење у конкретном случају донето на штету тужиоца.

Тужени не спори да је Решење о ванредном усклађивању пензија донето 25. 01. 2008. године, али при томе неосновано наводи да је то увећање пензија за 2007. годину. На овај начин, тужени у основи изврше и правни и стварни смисао Решења о ванредном усклађивању пензија. У циљу конкретизације изнетих навода, тужилац посебно указује на неколико околности:

- Решењем о ванредном усклађивању пензија регулисано је увећање пензија за унапред - од 01. 01. 2008. године. Циљ овог увећања своди се на подизање на виши ниво просечне пензије за убудуће.

- Методологија утврђивања да ли су испуњени услови за доношење Решења о ванредном усклађивању пензија је посебно питање које се не може изједначавати са временом од када се примењује увећање пензије.

- Тужени греша када ставља знак једнакости између методологије утврђивања да ли су испуњени услови за ванредно усклађивање пензија и времена од када се врши исплата увећане пензије, па због тога и долази до погрешног закључка да се то увећање односи на 2007. годину. Када би ово резонување било тачно, онда би се пензија увећала од 2007. године, а не од 01. 01. 2008. године, како је то изричито наведено у Решењу о ванредном усклађивању пензија.

- Сходно изнетим разлозима, а на основу језичког, логичког и циљног тумачења Решења о ванредном усклађивању пензија, долази се до јасног закључка да се овде ради о ванредном усклађивању од јануара 2008. године, а не односи се на претходну 2007. годину, како то неосновано наводи тужени у свом Решењу број 01-02/182.6.4-6759/13 од 20. 05. 2013. године.

- Ово даље значи да је потпуно јасно да се овде ради о ванредном усклађивању пензија које се примењује од 01. 01. 2008. године и да се оно односи и на тужиоца који је у то време био у систему ПИО.

Наиме, одредба Закона о Војсци Србије је јасна и децидна и она изричито прописује да се након 01. јануара 2008. године усклађивање војних пензија, па и пензије тужиоца, врши по динамици и на начин утврђен законом којим се регулише ПИО у Републици. Код таквог стања ствари, усклађивање пензија војних осигураника врши се редовно и ванредно, у свему у складу са условима које прописује Закон о изменама и допунама Закона о ПИО, а пензије војних осигураника треба посматрати у укупној маси остварених пензија свих корисника у осигурању запослених у Републици Србији.

Према томе, правно је неоснован став туженог да се ванредно усклађивање не односи на кориснике војних пензија, јер тако нешто уопште не прописује Закон, док с друге стране, није основан ни аргуменат да су током 2007. године вршена повећања војних пензија два пута. Аргумент је да ли је укупан збир и одређени просек свих исплаћених пензија корисника у осигурању запослених (укључујући и војне пензије) исплаћених у претходној години у маси, мањи или једнак датом проценту од 60 % просечне зараде без пореза и доприноса запослених на територији Републике Србије исплаћених у претходној години.

3. Још је мање важан, односно ирелеватан је, став туженог да нема правног основа за тражено усклађивање пензије тужиоца, јер корисници војних пензија нису били у систему пензијског и инвалидског осигурања у Републици Србији током 2007. године, јер ни један законски пропис то не тражи нити прописује.

Током 2007. године и раније постојала су у Републици Србији три посебна Фонда ПИО (РФ ПИО запослених, РФ ПИО пољопривредника, РФ ПИО самосталних делатности) и као четврти Фонд СОВО.

Уредбом о начину обезбеђивања услова за почетак рада Републичког фонда за пензијско и инвалидско осигурање, 05 број 110-6569/2007 од 04. октобра 2007. године, („Службени гласник РС“, број 91/07 од 05. октобра 2007. год.) три фонда (РФ ПИО запослених, РФ ПИО пољопривредника и РФ ПИО самосталних делатности) су спојена у јединствени РФ ПИО, са статусом правног лица, који је почео да функционише од 01. јануара 2008. године, када је и ступила на снагу одредба члана 193. став 1. Закона о Војсци Србије којом су и корисници војних пензија што се тиче динамике и начина усклађивања пензије, односно вредности општег бода, прешли у оквире Републичког фонда ПИО, односно на усклађивање пензија по динамици и на начин утврђен законом којим се уређује пензијско и инвалидско осигурање у Републици Србији.

Због тога су наводи туженог правно неосновани јер се члан 75. Закона о изменама и допунама Закона о пензијском и инвалидском осигурању до краја 2007. године односио и важио само за пензионере Републичког фонда ПИО запослених, а од 01. јануара 2008. године односи се и важи за све пензионере у Републици Србији, па самим тим и за кориснике војних пензија, односно мене као тужиоца, обзиром да се од тада усклађивање војних пензија врши у свему по динамици и на начин утврђен законом којим се уређује пензијско и инвалидско осигурање у Републици Србији.

4. Тужилац посебно указује на ставове и оцене Уставног суда Србије, по питању ванредног усклађивања пензија корисника војних пензија за 11,06 %, изнете у Одлукама по уставним жалбама бр. Уж-2666/2011 од 23. 05. 2012. године и Уж-3290/2011 од 04. 07. 2012. године (на пресуде Управног суда у управном спору), Одлукама по уставним жалбама бр. Уж-5287/2011 од 05. 12. 2012. године, Уж-6017/2012 од 12. 12. 2012. године, Уж-4262/2012 од 31. 01. 2013. године (на пресуде Виших судова у Нишу и Београду донете у парничном поступку), као и у низ других Одлука Уставног суда по питању ванредног усклађивања пензија корисника војних пензија за 11,06 %. **Суштина свих тих Одлука своди се на правни став Уставног суда да се на кориснике војних пензија од 01. 01. 2008. године има искључиво применити Закон о ПИО. Из оваквог општеобавезујућег правног става, јасно следи - да се на тужиоца, исто као и на све остале пензионере, има применити исти Закон, као и исто Решење о ванредном усклађивању пензија.**

Управни суд је почео понављање правноснажно окончаних управних поступака по одлукама Уставног суда Србије, којима су уважене уставне жалбе на пресуде Управног суда по тужбама војних пензионера због ускрађивања права на ванредно усклађивање (повећање) пензија за 11,06 % од 01. 01. 2008. године. При томе, Управни суд је уважио ставове и оцене из наведених одлука Уставног суда Србије само у погледу обавезе понављања поступка по тужби и доношења нове пресуде, али је у потпуности игнорисао правно становиште Уставног суда Србије из Одлуке бр. Уж-5287/2011 од 05. 12. 2012. године и других одлука Уставног суда по уставним жалбама на пресуде у парничном поступку, да и војним пензионерима припада право на предметно ванредно усклађивање (повећање) пензија.

У овој одлуци се, између осталог, наводи да се не може прихватити становиште Вишег суда у Нишу о непостојању правног основа по коме подносилац може тражити

ванредно усклађивање пензије од 1. јануара 2008. године. Ово стога што се пензије војних осигураника од 1. јануара 2008. године усклађују по динамици и на начин утврђен законом којим се уређује пензијско и инвалидско осигурање, како је то прописано чланом 193. Закона о Војсци Србије. Одредбама члана 73. Закона о изменама и допунама Закона о пензијском и инвалидском осигурању из 2005. године, изузетно од члана 21. тог закона, предвиђено је ванредно усклађивање пензија за 2006, 2007. и 2008. године, од 1. јануара текуће године, под условима, на начин и у висини прописаној чланом 75. став 1. истог закона. Стога је Фонд за пензијско и инвалидско осигурање донео решење којим је извршено ванредно усклађивање пензија у 2008. години. Пензије и друга примања војних осигураника су морали бити усклађени по истој динамици, и то по службеној дужности, а појединачна решења о усклађивању пензија и других примања морају бити донета само уколико војни осигураник то захтева. С тим у вези, издавање појединачног решења о усклађивању пензије није предуслов за исплату усклађене пензије, јер се усклађивање врши по службеној дужности“.

Управни суд у образложењу пресуда донетих у поновљеном поступку по одлукама Уставног суда Србије, као и пресуда по тужбама које нису биле решаване, налаже РФ ПИО да: „ ... утврди да ли тужилац испуњава услове за ванредно повећање од 11,06 % од 01. 01. 2008. године, у складу са чланом 75. став 1. Закона, односно да ли су просечне војне пензије исплаћене у претходној години мање од 60% од износа просечне зараде без пореза и доприноса у Републици Србији... те након правилно утврђеног чињеничног стања, донеће закониту одлуку...“.

Тог налога Управног суда се тужени придржавао и када је доносио, по мојој жалби, Решење број 01-02/182.6.4-6759/13 од 20. 05. 2013. године.

Цитирано правно становиште - налог Управног суда РФ ПИО практично значи да се само за војне пензионере, као категорију, посебно утврђује просечан износ пензије, што није учињено у односу на друге категорије пензионера запослених, слободних делатности и пољопривредника, којима је без изузетка примењено предметно ванредно повећање пензија. Такво правно становиште је противно одредби члана 75. став 1. Закона о ПИО и Решењу РФ ПИО 01 бр. 181-431/08 од 25. јануара 2008. године. Наиме, цитираним решењем РФ ПИО, ванредно су повећане пензије свим категоријама пензионера, независно од износа просечне пензије по категоријама и појединачног износа пензија.

5. Погрешна примена материјалног права састоји се и у налажењу туженог органа да су просечне војне пензије исплаћене у 2007. години веће од 60 % од износа просечне зараде без пореза и доприноса у 2007. години у Републици Србији, па корисници војних пензија не испуњавају услове за ванредно усклађивање пензија.

У вези овог, крајње погрешног гледишта туженог органа, тужилац сматра нужним да укаже на следеће:

Није могуће издвајати једну посебну категорију пензионера и на основу тога извучити закључке да ли та категорија има право на ванредно усклађивање пензија. Када би то било тако, онда би се поставило питање да ли су, примера ради, пензионери МУП-а, као посебна категорија, имали право на предметно ванредно усклађивање пензија. Овај пример, као тужилац, наводим само због тога што по статистичким подацима РФ ПИО ова категорија има приближно иста примања (висину пензије) са војним пензионерима, а та категорија је остварила право на ванредно усклађивање пензија. Иста ситуација је са бројним другим

категоријама пензионера (нпр. носиоци националних пензија, професори Универзитета, пилоти цивилног ваздухопловства, бивши високи државни функционери) које су имале далеко веће просечне и појединачне пензије од категорије војних пензионера, а које су такође оствариле право на ванредно усклађивање пензија.

Тужилац не спори наводе туженог о висини просечне пензије војних осигураника у 2007. години, али уз ове наводе неопходно је имати у виду неспорну чињеницу да је и војним пензионерима тужени увећао (редовно и ванредно) пензије 01. 04. 2008. године за 6,97 % и 01. 10. 2008. године за 14,13 % иако су и у то време исте те пензије биле изнад нивоа од 60% просечне зараде. На овај начин опет долазимо до тога да једноставно речено није могуће издвајати једну посебну категорију пензионера и тврдити да само та категорија није имала право на ванредно усклађивање пензија.

Нема никаквог правног значаја да ли је просечна пензија исплаћена у Фонду СОВО износила више од 60% од просечне зараде у 2007. години. Ванредно усклађивање пензија није накнада штете, већ је његова сврха да се пензије за убудуће подигну на виши ниво. Стога је неприхватљиво да тужилац нема право на увећање пензије за убудуће, као и остали пензионери, јер се тада већ налазио у систему ПИО у погледу усклађивања пензија. Свако другачије тумачење значи дискриминацију тужиоца као грађанина и пензионера ове државе.

Изнете околности, као и многе друге, на више него јасан начин потврђују гледиште да није могуће издвојити једну категорију пензионера - војне пензионере и рећи да они немају право на ванредно увећање пензије због висине својих просечних пензија, а да је то право истовремено дато свим осталим категоријама пензионера, без обзира на износ просечне пензије по категоријама и појединачан износ пензије.

Будући да је предметно решење о ванредном повећању пензија донето и примењено од 01. 01. 2008. године, када се усклађивање војних пензија, сагласно члану 193. став 1. Закона о Војсци Србије врши једнако као и цивилних пензија свих категорија, то је оно морало бити, по службеној дужности примењено и на војне пензионере, независно од тога колике су им биле просечне и појединачне пензије у 2007. години. Супротно поступање, односно везивање права на ванредно усклађивање (повећање) пензија за износ просечне пензије, само за војне пензионере као категорију, представља флагрантно кршење права војних пензионера, а тиме и тужиоца, на једнаку правну заштиту. Такво поступање представља у крајњем повреду начела забране дискриминације из члана 21. Устава Републике Србије, права на једнаку заштиту права и на правно средство из члана 36. став 2. Устава и права на правично суђење из члана 32. став 1. Устава.

Када би се овакво гледиште туженог прихватило, то не би значило ништа друго осим дискриминације војних пензионера и због такве уставне повреде тужилац би тражио заштиту прво од Уставног суда, а ако затреба обратио се и Европском суду за заштиту људских права у Старзбуру. Тужилац се искрено нада да Управни суд неће прихватити овакво дискриминаторско гледиште туженог.

Коначно, у решењу о ванредном усклађивању пензија нигде није наведено под којим условима се ванредно усклађују пензије јер је заправо наведено да се пензије ванредно усклађују почев од 01. 01. 2008. године и због тога је у основи беспредметно полемисање туженог да ли је категорија војних пензионера имала пензије изнад 60 % просечне плате.

6. Тужилац такође указује на сентенцу бр. 46 (ПРАВО ВОЈНИХ ПЕНЗИОНЕРА НА УСКЛАЂИВАЊЕ ПЕНЗИЈА ОД 01.01.2008. ГОДИНЕ), на стр. 90-95, у Билтену судске праксе Вишег суда у Новом саду бр. 3/2012 (аутор сентенце Јасмина Дивнић,

судија), пресуде Вишег суда у Новом Саду пословни број Гж.4028/2011 од 27. 09. 2012. године и пословни број Гж.2049/2012 од 13. 12. 2012. године, као и друге пресуде надлежних судова у парничном поступку за накнаду штете којима је признато право војних пензионера на усклађивање пензија од 01. 01. 2008. године.

Суштина наведене сентенце и пресуда своди се на правни став да се на кориснике војних пензија од 01. 01. 2008. године има искључиво применити Закон о ПИО, односно пресуђено је да је Фонд СОВО (сада РФ ПИО) био дужан да усклађивање свих доспелих војних пензија до 01. 01. 2008. године, почев од 01. 01. 2008. године, врши у складу са одредбама Закона о пензијском и инвалидском осигурању. Из оваквог правног става, јасно следи - да се на тужиоца, исто као и на све остале пензионере, има применити Закон о ПИО, као и Решење о ванредном усклађивању пензија.

Из свега изнетог произилази да су, у конкретном случају, неспорне одлучне чињенице од којих зависи примена Закона, а управни органи, који не негирају постојање тих одлучних чињеница, повредили су материјално право на штету тужиоца.

Тужилац је појединачно образложио сваку од тих повреда материјалног права, које се састоје у:

- Повреди одредбе члана 193. став 1. Закона о Војсци Србије,
- Повреди одредби тачки 1. и 7. Решења РФ ПИО о ванредном усклађивању пензија,
- Повреди општеобавезујућих правних схватања и ставова Уставног суда Републике Србије,
- Ове повреде материјалног права имају за последицу не само материјалну штету коју трпи тужилац већ оне нарушавају и основна људска права призната у свим демократским државама, а која се, поред осталог, састоје у једнакости пред законом, забрани дискриминације, као и праву на живот – егзистенцију.

Због свих напред изнетих разлога тужилац предлаже да Управни суд уважи ову тужбу, поништи утужена решења, ову управну ствар реши у спору пуне јурисдикције – утврди да тужиоцу припада право на ванредно усклађивање (повећање) пензије за 11,06 % од 01. 01. 2008. године, обавезе туженог да тужиоцу исплати закинути део пензије (од 01. 01. 2008. до почетка исплате пензије усклађене у складу са законом и прописима) са законском затезном каматом и надокнади тужиоцу трошкове управног спора, колико исти буду износили, све у року од 15 дана од дана пријема писменог отправка пресуде, под претњом принудног извршења. За трошкове награде адвокату за састав тужбе тужилац тражи износ од 9.000,00 динара, сагласно Тарифи о наградама и накнадама трошкова за рад адвоката.

ТУЖИЛАЦ
Митар Симић

07-Д00207084
(Број досијеа РФ ПИО)
0811950300017
(Лични ЈМБГ)

Прилози:

1. Решење Републичког фонда за пензијско и инвалидско осигурање - Дирекција фонда, Београд, бр. 01-02/182.6.4-6759/13 од 20. 05. 2013. године – фотокопија,
2. Решење Републичког фонда за пензијско и инвалидско осигурање - Филијала Крагујевац, бр. 182.1.5-8/2013 од 18. 02. 2013. године – фотокопија,
3. ЦД са копијама докумената:
 - Уредба о начину остваривања и престанку права из пензијског и инвалидског осигурања војних осигураника ("Службени лист СРЈ", бр. 36/94 и 42/02),
 - Уредба о начину обезбеђивања услова за почетак рада Републичког фонда за пензијско и инвалидско осигурање, 05 број 110-6569/2007 од 04. октобра 2007. године, („Службени гласник РС“, број 91/07 од 05. 10. 2007. год.)
 - Решење Републичког фонда за пензијско и инвалидско осигурање 01 број 181-431/08 од 25. јануара 2008. године („Службени гласник РС“, број 20/08 од 19. 02. 2008. године),
 - Одлука Уставног суда Србије бр. Уж-2666/2011 од 23.05.2012. године, Уж-3290/2011 од 04.07.2012. године, Уж-5287/2011 од 05.12.2012. године, Уж-6017/2012 од 12.12.2012. године, Уж-4262/2012 од 31.01.2013. године (са сајта Уставног суда Србије),
 - Билтен судске праксе Вишег суда у Новом саду бр. 3/2012 (у пдф формату),
 - Пресуда Вишег суда у Новом Саду пословни број Гж.4028/2011 од 27. 09. 2012. године (у пдф формату),
 - Пресуда Вишег суда у Новом Саду пословни број Гж.2049/2012 од 13. 12. 2012. године (у пдф формату),
 - Пресуда Првог основног суда у Београду пословни број 76 П 24334/2012 од 18. 04. 2013. године (у пдф формату).